

**НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В МИКОЛАЇВСЬКІЙ ОБЛАСТІ
СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ**

вул. Спаська, 12, м. Миколаїв, 54030

тел. 53-12-00 факс (0512) 53-12-37

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про зміну раніше повідомленої підозри**

«09» січня 2026 року

місто Миколаїв

Слідчий у кримінальному провадженні – старший слідчий відділу розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту СУ ГУНП в Миколаївській області старший лейтенант поліції Загоруйко Ольга Миколаївна, розглянувши матеріали кримінального провадження, зареєстрованого 17.06.2025 у Єдиному реєстрі досудових розслідувань за № 12025150000000480 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, керуючись ч. 4 ст. 22, ст. ст. 40, 42, ст. 276 – 278 КПК України,

Анкетні відомості особи, яка повідомляється про підозру:

Сейідов Раміс Мустафаєвич, 05.08.1992 року народження, росіянин, уродженець Республіки Дагестан, РФ, громадянин російської федерації, останнє відоме місце реєстрації та проживання: російська федерація, Дагестанська Республіка, Дербентський район, с. Кала, вул. С. Абасова, буд.16, документований паспортом громадянина рф 8211188802, СНІЛС 17537821395, ІНН 051202722605, мобільний номер телефону: +79620240550, який на момент вчинення злочину перебував на посаді командира відділення – відділення артилерійської розвідки, взводу управління 205-ї окремої мотострілецької козачої бригади, також проходив службу на посаді командира танку, 1 танкового взводу, 3 танкової роти, танкового батальйону, 205-ї окремої мотострілецької козачої бригади, у званні сержанта, –

Зміст підозри:

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією російської федерації проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24 лютого 2022 року президент рф оголосив початок так званої спеціальної військової операції, що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення зс рф. інших збройних формувань рф та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою рф, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до ч. 1 ст. 11 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі – ДП I), фізичному і психічному стану здоров'я і недоторканності осіб, що перебувають під владою супротивної сторони, або інтернованих, затриманих чи яким-небудь іншим чином позбавлених свободи в результаті ситуації, зазначеної у статті 1, не повинно завдаватися шкоди шляхом якоїсь невинуватеної дії або бездіяльності. Відповідно забороняється піддавати осіб, зазначених у цій статті, жодній медичній процедурі, яка не вимагається за станом здоров'я зазначеної особи й не відповідає загальноприйнятим медичним нормам, що застосовуються за аналогічних, з медичної точки зору, обставин до громадян сторони, що проводить цю процедуру, які не позбавлені свободи в якій би то не було формі.

Відповідно до ч. 2 ст. 11 ДП I, забороняється піддавати таких осіб, навіть за їх згодою:

- а) фізичним каліцтвам;
- б) медичним чи науковим експериментам;
- с) видаленню тканин чи органів для пересадки; за винятком тих випадків, коли такі дії є виправданими згідно з умовами, передбаченими пунктом 1.

Відповідно до ст. 48 ДП I, для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні

завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Згідно з ч. 1 ст. 4 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (далі – Четверта Женевська Конвенція), особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1 ст. 27 Четвертої Женевської Конвенції, особи що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу. повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Відповідно до ч. 4 ст. 27 Четвертої Женевської Конвенції, сторони конфлікту повинні застосовувати до осіб, що перебувають під захистом, таких заходів контролю чи безпеки, які будуть визнані за необхідні під час ведення війни.

Відповідно до ст. 29 Четвертої Женевської Конвенції, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. 31 Четвертої Женевської Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того, ст. 32 Четвертої Женевської Конвенції визначає, що високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ч. 1, 2 ст. 33 Четвертої Женевської Конвенції, жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються. Пограбування забороняються.

Згідно з положеннями ст. 147 Четвертої Женевської Конвенції, до серйозних порушень, серед іншого, належать тортури, нелюдяне поведження, яке умисно спричиняє великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Як вбачається з положень ст. 48 Додаткового протоколу до Женевських

конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів від 8 червня 1977 року (далі – ДП 1) для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Відповідно до ч. 1 ст. 51 ДП I, цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями.

Згідно з ч. 1 ст. 52 ДП I, цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами.

Відповідно до ч. 2 ст. 75 ДП I, заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:

а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні;

а.3) тілесні покарання;

а.4) каліцтво;

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі:

е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Відповідно до п.п. «ii», «iv», ч. 2 (а), ст. 8 Римського статуту Міжнародного кримінального суду катування або нелюдське поводження, широкомасштабне знищення і привласнення майна, що не викликане військовою необхідністю і вчинене незаконно та безглуздо є воєнними злочинами.

Згідно з нормами ст. 47 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 року (далі IV Гаазька Конвенція) – мародерство офіційно забороняється.

Таким чином, з 24 лютого 2024 року збройні формування російської федерації - регулярні з'єднання і підрозділи, підпорядковані Міністерству оборони російської федерації, підрозділи та спеціальні формування, підпорядковані іншим силовим відомствам російської федерації, їхні радники, інструктори та іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, створені, підпорядковані, керовані та фінансовані російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації (надалі – збройні формування РФ, ЗФ РФ), здійснювали військову агресію - наступ з території тимчасово окупованої АР Крим в напрямку Херсонської та Миколаївської областей.

У складі зазначених збройних формувань РФ, станом на 24.02.2022 проходив військову службу на посаді командира танку, 1 танкового взводу, 3 танкової роти, танкового батальйону, 205-ї окремої мотострілецької козачої бригади, громадянин РФ **Сейідов Раміс Мустафаєвич**, який усвідомлюючи

суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, діючи умисно, протиправно, з єдиною метою отримання інформації на користь окупаційних військ, за попередньою змовою групою осіб із військовослужбовцем цієї ж військової частини Магомедовим Р.Г., та іншими невстановленими на цей час військовослужбовцями збройних формувань РФ, порушив вимоги ч. 1 ст. 27, 31, 32, 33, 147 Четвертої Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, підпункту «а. 2» пункту «а» та «б» ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів 1977 року, ст. 47 IV Гаазької Конвенції, пунктів «iv», «ii» ч. 2 (а) ст. 8 Римського статуту Міжнародного кримінального суду, за наступних обставин.

Так, в ході активних бойових дій, збройні формування РФ рухались у напрямку міста Миколаєва та забезпечували подолання супротиву військ України на території Миколаївської області.

За результатами військових дій, в період з 19 березня 2022 року до 11 листопада 2022 року військовослужбовці ЗФ РФ здійснювали незаконну окупацію села Євгенівка Снігурівської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області.

Військовослужбовці ЗФ РФ, починаючи з 19 березня 2022 року до 11 листопада 2022 року, повністю контролювали територію села Євгенівка Снігурівської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області, де розміщували військову техніку, безперешкодно пересувалися вулицями, користувалися майном місцевих жителів, діючи з єдиною метою отримання інформації на користь окупаційних військ, спілкувались з ними, залякували їх та погрожували фізичною розправою, контролювали їх переміщення в межах населеного пункту, проводили рейди по домоволодіннях та інших цивільних приміщеннях, де на той час проживали місцеві жителі та здійснювали зберігання належного їм майна, серед яких мешканець села громадяни України Хапун А.А., Томко В.І., Бондар А.О. та Полянський В.Б.

Так, у другій половині квітня 2022 року, більш точного часу в ході досудового розслідування встановити не вдалось можливим, військовослужбовці ЗФ РФ Сейїдов Р.М. та Магомедов Р.Г., за попередньою змовою, діючи з єдиною метою отримання інформації на користь окупаційних військ, прибули за місцем мешкання Бондаря А.О., за адресою: вул. Шевченка, буд. 9 в с. Євгенівка Снігурівської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області, який перебував у цивільному одязі без спеціальних засобів та вогнепальної зброї, який військовослужбовцем Збройних Сил України та інших військових формувань України не був, участі в активних бойових діях не приймав, а отже перебував під захистом «Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни» та інших законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, про що Сейїдову Р.М. та Магомедову Р.Г. було достеменно відомо.

Безперешкодно пройшовши на територію двору домоволодіння та приміщення будинку за вищевказаною адресою, діючи умисно, за попередньою змовою, в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, висловлюючи погрози та застосовуючи фізичне насильство, шляхом нанесення ударів по тулубу потерпілого прикладом автоматичної зброї та гасіння недопалків від цигарок об ліву верхню кінцівку потерпілого, змусили останнього, проти його волі, здійснювати розвантажування та навантажування зернових культур ручним способом в межах території села Євгенівка протягом тривалого періоду часу з другої половини квітня 2022 року до жовтня 2022 року.

Під час виконання вказаних робіт, з боку військовослужбовців ЗФ РФ Сейідова Р.М. та Магомедова Р.Г., потерпілому Бондарю А.О. завдано психологічних страждань, що виявлялось у погрозах застосувати відносно нього фізичне насильство у випадках відмови здійснювати розвантажування та навантажування зернових культур, у систематичному обмеженні його відпочинку, перерв для приймання їжі, обмеженнях у пересуванні, вживанні їжі та води, а також виконанні робіт у важких погодних умовах у вигляді спеки, відсутності укриття від впливу прямих сонячних променів, а також фізичних страждань, що виявлялось у значних та виснажливих фізичних навантаженнях, під час яких у потерпілого, який працював лише ручним способом (без використання лопати, відра або інших знарядь).

Таким чином, військовослужбовці ЗФ РФ Сейідов Р.М. та Магомедов Р.Г., діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, завдали потерпілому Бондарю А.О., психологічних та фізичних страждань, тим самим здійснюючи відносно нього **нелюдське поводження**, тобто вчинили дії, які виразились у **жорстокому поводженні з цивільним населенням**, чим порушили вимоги ч. 1 ст. 27, ст. ст. 31, 32, ч. 1 ст. 33, 147 Четвертої Женевської конвенції, та пункту «b» ч. 2 ст. 75 ДП 1, що відповідно до п. «іі» ч. 2 (а) ст. 8 Римського статуту Міжнародного кримінального суду є воєнним злочином.

Також, в травні 2022 року, в першій половині дня, більш точного часу в ході досудового розслідування встановити не вдалось можливим, військовослужбовець ЗС РФ Сейідов Р.М. діючи умисно, за попередньою змовою з невстановленим військовослужбовцем ЗС РФ, шляхом пошкодження навісного замку, проникли в приміщення гаражу на території домоволодіння, розташованого за адресою: вул. Весняна, 8 в с. Євгенівка Снігурівської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області, належного на праві приватної власності потерпілому Полянському В.Б. та реалізуючи свій злочинний протиправний корисливий намір, усвідомлюючи існування міжнародного збройного конфлікту, за відсутності воєнної необхідності та з корисливих мотивів, з метою особистого збагачення, **заволоділи** причіпом легковим-В, марка УВН, модель 810082, з реєстраційним номером ВЕ9762ХТ, синього кольору, який належав потерпілому Полянському В.Б., який привласнили собі та розпорядилися ним на власний розсуд, тобто вчинили **інше порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою**

України, чим порушили вимоги ч. 2 ст. 33, ст. 147 Четвертої Женевської Конвенції, ст. 47 IV Гаазької Конвенції, що згідно пункту «iv» ч. 2 (а) ст. 8 Римського статуту Міжнародного кримінального суду є воєнним злочином.

В результаті умисних протиправних дій Сейідова Р.М. та іншого невстановленого військовослужбовця ЗФ РФ, потерпілому Полянському В.Б. спричинено матеріальну шкоду загальною вартістю 39377 грн. (тридцять дев'ять тисяч триста сімдесят сім грн. 00 коп.).

Окрім того, наприкінці серпня 2022 року, в пообідній час, більш точного часу в ході досудового розслідування встановити не вдалось можливим, військовослужбовець ЗФ РФ Магомедов Р.Г. на ділянці дороги від вулиці Центральної до вулиці Шевченка в с. Євгенівка Снігурівської міської територіальної громади Баштанського району Миколаївської області, по якій рухався потерпілий Луковський О.Д., висловив своє невдоволення з приводу того, що останній побачив, що військовослужбовці ЗФ РФ Сейідов Р.М. та Магомедов Р.Г. слідкують за тим, як місцевий мешканець Бондар А.О., за їх примусом, перевантажує зернові культури, а саме пшеницю з причіпа «КАМАЗ» до синього легкового причіпа, після чого вирішили його покарати.

Магомедов Р.Г. підійшов до потерпілого Луковського О.Д. та безпідставно наніс удар із правого ліктя потерпілому в область обличчя зліва. Від удару потерпілий Луковський О.Д., який перебував у цивільному одязі без спеціальних засобів та вогнепальної зброї, який військовослужбовцем Збройних Сил України та інших військових формувань України не був, участі в активних бойових діях не приймав, а отже перебував під захистом «Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни» та інших законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, про що Сейідову Р.М. та Магомедову Р.Г. було достеменно відомо, висловив своє невдоволення з приводу зазначених дій зазначеного військовослужбовця ЗФ РФ.

Почувши це Магомедов Р.Г., усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, діючи умисно, продовжив наносити удари правою ногою в область лівої частини тулубу, в область ділянки ребер потерпілого, загалом завдавши не менше 3-х ударів. При цьому Магомедов Р.Г. наносив удари потерпілому Луковському О.Д. в присутності **Сейідова Р.М.**

Таким чином, Магомедов Р.Г. спричинив потерпілому наступні тілесні ушкодження у вигляді: садна обличчя, яке відносить до категорії легких тілесних ушкоджень та перелому 10 ребра зліва, яке відносяться до категорії середнього ступеню тяжкості за ознакою тривалого розладу здоров'я, тим самим завдавши потерпілому Луковському О.Д. **серйозного тілесного ушкодження**, чим завдав останньому **фізичних страждань**, здійснюючи тим самим його **катування**, тобто вчинив дії, які виразились у жорстокому поводженні з цивільним населенням), тобто порушили вимоги ч. 1 ст. 27, ст. ст. 31, 32, ч. 1 ст. 33 Четвертої Женевської конвенції та підпункту а. 2 пункту «а» ч. 2 ст. 75 ДП 1, що згідно п. «ii» ч. 2 (а) ст. 8 Римського статуту Міжнародного кримінального суду є воєнним злочином.

Правова кваліфікація кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється особа, із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність:

За такого. **Сейдов Раміс Мустафаєвич**, обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням та іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинені за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Слідчий у кримінальному провадженні -
старший слідчий відділу розслідування
злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту
СУ ГУНП в Миколаївській області
старший лейтенант поліції

Ольга ЗАГОРУЙКО

«ПОГОДЖЕНО»

Старший групи прокурорів у кримінальному
провадженні № 12025150000000480 –
заступник начальника відділу протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
Миколаївської обласної прокуратури

Катерина ЧОРНИШ

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру мені вручено.

Підозрюваний _____
(підпис, ініціали, прізвище)

« ___ » год. « ___ » хв. « ___ » _____ 202__ року

Окрім того, підозрюваному роз'яснені його процесуальні права та обов'язки, передбачені ст.42 КПК України, а саме що він має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) удержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Права та обов'язки підозрюваного мені повідомлені, їх зміст роз'яснений та зрозумілий. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав о «___» год. «___» хвилин «___» _____ 202__ року.

Підозрюваний _____

(підпис, ініціали, прізвище)

Права підозрюваного роз'яснив, пам'ятку вручив:

_____
_____
_____

**НАЦИОНАЛЬНАЯ ПОЛИЦИЯ УКРАИНЫ
ГЛАВНОЕ УПРАВЛЕНИЕ НАЦИОНАЛЬНОЙ ПОЛИЦИИ
В НИКОЛАЕВСКОЙ ОБЛАСТИ
СЛЕДСТВЕННОЕ УПРАВЛЕНИЕ**

ул. Спасская, 12, г. Николаев, 54030 тел . 53-12-00 факс (0512) 53-12-37

СООБЩЕНИЕ

об изменении ранее уведомленного подозрения

город Николаев

«09» января 2026 года

Следователь в уголовном производстве – старший следователь отдела расследования преступлений, совершенных в условиях вооруженного конфликта СУ ГУНП в Николаевской области старший лейтенант полиции Загоруйко Ольга Николаевна, рассмотрев материалы уголовного производства, зарегистрированного 17.06.2025 в Едином реестре 1202515000000480 по признакам совершения уголовных правонарушений, предусмотренных ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 УК Украины, и установив наличие достаточных доказательств для уведомления о подозрении лицу в совершении уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 УК Украины, руководствуясь ч. 4 ст. 22, ст. ст. 40, 42, ст. 276 – 278 УПК Украины,

Анкетные сведения лица, которому сообщают о подозрении:

Сейидов Рамис Мустафаевич, 05.08.1992 года, россиянин, уроженец Республики Дагестан, РФ, гражданин Российской Федерации, последнее известное место регистрации и проживания: Российская федерация, Дагестанская Республика, Дербентский район, с. Кола, ул. С. Абасова, д.16, документированный паспортom гражданина рф 8211188802, СНИЛС 17537821395, ИНН 051202722605, мобильный номер телефона: +79620240550, который на момент совершения преступления находился на должности командира отделения – отделения артиллерийской разведки взвода управления 205-й отдельной мотострелковой казачьей бригады, также проходил службу в должности командира танка, 1 танкового взвода, 3 танковой роты, танкового батальона, 205-й отдельной мотострелковой казачьей бригады, в звании сержанта, –

Содержание подозрения:

С февраля 2014 года по настоящее время продолжается международный вооруженный конфликт, вызванный вооруженной агрессией российской федерации против Украины и оккупацией части территории Украины. В ходе указанного международного вооруженного конфликта 24 февраля 2022 года президент РФ объявил начало так называемой специальной военной операции, заключавшейся в осуществлении полномасштабного вторжения ВС РФ, других вооруженных формирований РФ и подконтрольных им группировок, иррегулярных вооруженных формирований на территории Украины.

Факт полномасштабного вооруженного вторжения на территорию Украины не скрывался властями РФ, а также установлен решениями международных организаций, в том числе резолюцией Генеральной Ассамблеи ООН ES-11/1 от 02.03.2022 «Об агрессии против Украины», п. п. 1, 3 Заключения 300 (2022) Парламентской Ассамблеи Совета Европы «Последствия агрессии Российской Федерации против Украины», п. п. 17, 18 приказа Международного Суда ООН от 16.03.2022 по ходатайству о принятии временных мер по делу «Обвинение в геноциде в соответствии с Конвенцией о предотвращении преступления геноцида и наказание за него» (Украина против РФ).

Согласно ст. 2 общей для Женевских конвенций о защите жертв войны 1949 года, эти конвенции, как и другие акты законов и обычаев войны (международного гуманитарного права), применяются ко всем случаям объявленной войны или любому другому вооруженному конфликту, который может возникнуть между двумя или более Высокими Договаривающимися Сторонами, даже если одна из них не признает состояние войны, в том числе ко всем случаям частичной или полной оккупации Высокой Договаривающейся Стороны, даже если эта оккупация не подвергается вооруженному сопротивлению.

Согласно ч. 1 ст. 11 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 года (далее – ДП I), физическому и психическому состоянию здоровья и неприкосновенности лиц, находящихся под властью противоположной стороны или интернированных, задержанных или каким-либо другим способом лишенных свободы в результате ситуации, указанной в статье 1, не должна наносить ущерб путем какого-либо неоправданного действия или бездействия. Соответственно запрещается подвергать лиц, указанных в настоящей статье, какой-либо медицинской процедуре, не требующейся по состоянию здоровья указанного лица и не отвечающей общепринятым медицинским нормам, применяемым по аналогичным, с медицинской точки зрения, обстоятельствам к гражданам стороны, проводящей эту процедуру, которые не лишены свободы в какой бы то ни было форме.

Согласно ч. 2 ст. 11 ДП I, запрещается подвергать таких лиц, даже с их согласия:

- a) физическим увечьям;
- b) медицинским или научным экспериментам;

с) удалению тканей или органов для пересадки; за исключением тех случаев, когда такие действия оправданы в соответствии с условиями, предусмотренными пунктом 1.

Согласно ст. 48 ДП I, для обеспечения уважения и защиты гражданского населения и гражданских объектов стороны, находящиеся в конфликте, должны всегда различать гражданское население и комбатантов, а также гражданские и военные объекты и соответственно направлять свои действия только против военных объектов.

Согласно ч. 1 ст. 4 Женевской конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12 августа 1949 года (далее – Четвертая Женевская Конвенция), лицами, находящимися под защитой настоящей Конвенции, являются те, кто в любой момент и при любых обстоятельствах оказывается, в случае конфликта или оккупации, под властью стороны не конфликтующей или оккупированной, гражданами которых они не являются.

Согласно ч. 1 ст. 27 Четвертой Женевской Конвенции, лица, находящиеся под защитой, имеют право в любых обстоятельствах, на личное уважение, уважение своей чести, права на семью, их религиозные убеждения и обряды, привычки и обычаи. К ним всегда следует относиться гуманно и защищать их, в частности, от любого акта насилия или устрашения, от обид и любопытства толпы.

Согласно ч. 4 ст. 27 Четвертой Женевской Конвенции стороны конфликта должны применяться к лицам, находящимся под защитой, таким мерам контроля или безопасности, которые будут признаны необходимыми во время ведения войны.

Согласно ст. 29 Четвертой Женевской Конвенции, сторона конфликта, под властью которой находятся лица, находящиеся под защитой, отвечает за обращение своих представителей с этими лицами, причем это не снимает личную ответственность с таких представителей.

Согласно ст. 31 Четвертой Женевской Конвенции, никакое принуждение физического или морального порядка не может применяться к лицам, находящимся под защитой, в частности с целью получения от них или от третьих лиц каких-либо сведений.

Кроме того, ст. 32 Четвертой Женевской Конвенции определяет, что высокие Договаривающиеся Стороны специально дают согласие на то, что им запрещается применение каких-либо мер, которые могут причинить физические страдания или привести к уничтожению лиц, находящихся под защитой, которые находятся под их властью. Этот запрет распространяется не только на убийства, пытки, телесные наказания, увечья и медицинские или научные опыты, которые не вызваны потребностью лечения находящегося под защитой лица, но и на любое другое грубое обращение со стороны как гражданских, так и военных властей.

Согласно ч. 1, 2 ст. 33 Четвертой Женевской Конвенции, ни одно лицо, находящееся под защитой, не может быть наказано за правонарушение, которое она не совершила лично. Коллективные наказания, как и любые запугивания или террор, запрещаются. Ограбления запрещаются.

Согласно положениям ст. 147 Четвертой Женевской Конвенции, к серьезным нарушениям, среди прочего, относятся пытки, бесчеловечное поведение, умышленно причиняющее большие страдания или серьезные травмы телу или здоровью, нелегальное заключение лица, находящегося под защитой, широкомасштабное разрушение и присвоение имущества, не оправданное военной необходимостью, и осуществляемое незаконно и бесцельно.

Как видно из положений ст. 48 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов от 8 июня 1977 года (далее – ДП I) для обеспечения уважения и защиты гражданского населения и гражданских объектов стороны, находящиеся в конфликте, должны всегда различать гражданское население и комбатантов, а также гражданские и военные объекты и соответственно направлять свои действия только против военных объектов.

Согласно ч. 1 ст. 51 ДП I, гражданское население и отдельные гражданские лица пользуются всеобщей защитой от опасностей, возникающих в связи с военными операциями.

Согласно ч. 2 ст. 75 ДП I, запрещены и будут оставаться запрещенными в любое время и в любом месте такие действия, независимо от того, совершаются ли они представителями гражданских или военных органов:

а) насилие над жизнью, здоровьем и физическим и психическим состоянием лиц. в частности:

а.2) истязание всех видов – физические или психические;

а.3) телесные наказания;

а.4) увечье:

б) издевательство над человеческим достоинством, в частности, унижающее и оскорбительное обращение, принуждение к проституции или непристойное посягательство в любой его форме;

е) угрозы совершить любое из вышеперечисленных действий.

Согласно п.п. "II", "IV", ч. 2(а), ст. 8 Римского устава Международного уголовного суда пытки или бесчеловечное обращение, широкомасштабное уничтожение и присвоение имущества, не вызванное военной необходимостью и совершенное незаконно и бессмысленно военными преступлениями.

Согласно нормам ст. 47 IV Конвенции о законах и обычаях войны на суше и приложение к ней: Положение о законах и обычаях войны на суше от 18.10.1907 года (далее IV Гагская Конвенция) – мародерство официально запрещается.

Таким образом, с 24 февраля 2024 г. вооруженные формирования российской федерации - регулярные соединения и подразделения, подчиненные Министерству обороны российской федерации, подразделения и специальные формирования, подчиненные другим силовым ведомствам российской федерации, их советники, инструкторы и иррегулярные незаконные вооруженные формирования, вооруженные банды и группы наемников, созданные, подчиненные, управляемые и финансируемые российской федерацией, а также посредством оккупационной администрации российской

федерации (далее – вооруженные формирования РФ, УФ РФ), осуществляли военную агрессию - наступление с территории временно оккупированной АР Крым в направлении Херсонской и Николаевской областей.

В составе указанных вооруженных формирований РФ, по состоянию на 24.02.2022 проходил военную службу в должности командира танка, 1 танкового взвода, 3 танковой роты, танкового батальона, 205-й отдельной мотострелковой казачьей бригады, гражданин РФ **Сейидов Рамис Мустафаевич**, который осознавая общественно опасный характер своего деяния, предусматривая его общественно опасные последствия и желая их наступления, действуя умышленно, противоправно, с целью получения информации в пользу оккупационных войск, по предварительному сговору группой лиц с военнослужащим этой же воинской части Магомедовым Р.Г., и другими неустановленными в настоящее время военнослужащими вооруженных формирований РФ, нарушил требования ч. 1 ст. 27, 31, 32, 33, 147 Четвертой Женевской Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12 августа 1949 г., подпункта «а. 2» пункта "а" и "б" ч. 2 ст. 75 Дополнительного протокола I к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., что касается защиты жертв международных вооруженных конфликтов 1977 года, ст. 47 IV Гагской Конвенции, пунктов "IV", "II" ч. 2(а) ст. 8 Римского устава Международного уголовного суда при следующих обстоятельствах.

Так, в ходе активных боевых действий вооруженные формирования РФ двигались в направлении города Николаева и обеспечивали преодоление сопротивления войск Украины на территории Николаевской области.

По результатам военных действий, в период с 19 марта 2022 года по 11 ноября 2022 года военнослужащие ЗФ РФ осуществляли незаконную оккупацию села Евгеньевка Снигиревской городской территориальной громады Баштанского района Николаевской области.

Военнослужащие ВФ РФ, начиная с 19 марта 2022 года до 11 ноября 2022 года, полностью контролировали территорию села Евгеньевка Снигиревской городской территориальной громады Баштанского района Николаевской области, где размещали военную технику, беспрепятственно передвигались по улицам, пользовались оккупационных войск, общались с ними, запугивали их и угрожали физической расправой, контролировали их перемещение в пределах населенного пункта, проводили рейды по домовладениям и другим гражданским помещениям, где в то время проживали местные жители и хранили принадлежащее им имущество, среди которых жители села граждане Украины Хапун А.А. и Полянский В.Б.

Так, во второй половине апреля 2022 года, более точное время в ходе досудебного расследования установить не удалось, военнослужащие ВФ РФ Сейидов Р.М. и Магомедов Р.Г., по предварительному сговору, действуя с целью получения информации в пользу оккупационных войск, прибыли по месту жительства Бондаря А.А., по адресу : ул. Шевченко, дом. 9 в с. Евгеньевка Снигиревской городской территориальной громады Баштанского района Николаевской области, который находился в гражданской одежде без специальных средств и огнестрельного оружия, который военнослужащим

Вооруженных Сил Украины и других военных формирований Украины не был, участия в активных боевых действиях не принимал, а следовательно, находился под защитой «Женевской конвенции о защите гражданского населения во время войны» и других законов и обычаев войны, предусмотренные международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, о чем Сейидову Р.М. и Магомедову Р.Г. было точно известно.

Беспрепятственно пройдя на территорию двора домовладение и помещение дома по вышеуказанному адресу, действуя умышленно, по предварительному сговору, в условиях международного вооруженного конфликта и в связи с ним, выражая угрозы и применяя физическое насилие, путем нанесения ударов по туловищу пострадавшего прикладом автоматического оружия и гашения окурков сигарет об левую верхнюю конечность потерпевшего, заставили последнего, против его воли, осуществлять разгрузку и погрузку зерновых культур ручным способом в пределах территории села Евгеньевка в течение длительного периода времени со второй половины апреля 2022 года до октября 2022 года.

При выполнении указанных работ со стороны военнослужащих ВФ РФ Сейидова Р.М. и Магомедова Р.Г., потерпевшему Бондарю А.А. причинены психологические страдания, что проявлялось в угрозах применить в отношении него физическое насилие в случаях отказа осуществлять разгрузку и погрузку зерновых культур, в систематическом ограничении его отдыха, перерывов для приема пищи, ограничениях в передвижении, употреблении пищи и воды, а также выполнении работ в тяжелых погодных условиях в виде жары, отсутствия страданий, что проявлялось в значительных и изнурительных физических нагрузках, во время которых у пострадавшего, работавшего только ручным способом (без использования лопаты, ведра или других орудий).

Таким образом, военнослужащие ВФ РФ Сейидов Р.М. и Магомедов Р.Г., действуя умышленно, по предварительному сговору группой лиц, в условиях международного вооруженного конфликта и в связи с ним, нанесли потерпевшему Бондарю А.А., психологических и физических страданий, тем самым совершая в отношении него бесчеловечное **обращение**, т.е. требования ч. 1 ст. 27, ст. ст. 31, 32, ч. 1 ст. 33, 147 Четвертой Женевской конвенции и пункта «b» ч. 2 ст. 75 ДП 1, что согласно п. «ii» ч. 2 (а), ст. 8 Римского устава Международного уголовного суда является военным преступлением.

Также, в мае 2022 года, в первой половине дня, более точного времени в ходе досудебного расследования установить не удалось, военнослужащий ВС РФ Сейидов Р.М., действуя умышленно, по предварительному сговору с неустановленным военнослужащим ВС РФ, путем повреждения навесного замка, проникли в помещение гаража на территории домовладения, расположенного по адресу ул. Весенняя, 8, в с. Евгеньевка Снигиревской городской территориальной громады Баштанского района Николаевской области, принадлежащем на праве частной собственности потерпевшему Полянскому В.Б., и реализуя свое преступное противоправное корыстное намерение, осознавая существование международного вооруженного конфликта, при отсутствии военной необходимости и по корыстным мотивам, с

целью личного обогащения, **завладели** прицепом легковым-В, марка УВН, модель 810082, с регистрационным номером ВЕ9762ХТ, синего цвета, который принадлежал Полянскому В.Б., который присвоили себе и распорядились им по своему усмотрению, то есть совершили **другое нарушение законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины**, чем нарушили требования ч. 2 ст. 33, ст. 147 Четвертой Женевской Конвенции ст. 47 IV Гаагской Конвенции, что согласно пункту «iv» ч. 2 (а) ст. 8 Римского устава Международного уголовного суда является военным преступлением.

В результате умышленных противоправных действий Сеидова Р.М. и другого неустановленного военнослужащего ВС РФ потерпевшему Полянскому В.Б. причинён материальный ущерб общей стоимостью 39 377 грн. (тридцать девять тысяч триста семьдесят семь гривен 00 копеек).

Кроме того, в конце августа 2022 года, в послеобеденное время, более точного времени в ходе досудебного расследования установить не удалось, военнослужащий ВФ РФ Магомедов Р.Г. на участке дороги от улицы Центральной до улицы Шевченко в с. Евгеньевка Снигиревской городской территориальной громады Баштанского района Николаевской области, по которой двигался потерпевший Луковский А.Д., выразил свое недовольство по поводу того, что последний увидел, что военнослужащие ВФ РФ Сейидов Р.М. и Магомедов Р.Г. следят за тем, как местный житель Бондарь А.А., по их принуждению, перегружает зерновые культуры, а именно пшеницу с прицепа «КАМАЗ» к синему прицепу, после чего решили его наказать.

Магомедов Р.Г. подошел к потерпевшему Луковскому А.Д. и бесосновательно нанес удар с правого локтя пострадавшему в область лица слева. От удара потерпевший Луковский А.Д., находившийся в гражданской одежде без специальных средств и огнестрельного оружия, который военнослужащим Вооруженных Сил Украины и других военных формирований Украины не был, участия в активных боевых действиях не принимал, а следовательно находился под защитой «Женевской конвенции о защите гражданского населения во время войны» и других законов и обычаев войны, которые предусмотрены международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, о чем Сейидову Р.М. и Магомедову Р.Г. было точно известно, выразил свое недовольство по поводу указанных действий указанного военнослужащего ВФ РФ.

Услышав это, Магомедов Р.Г., осознавая общественно опасный характер своих действий, действуя преднамеренно, продолжил наносить удары правой ногой в область левой части туловища, в область участка ребер потерпевшего, в общем нанеся не менее 3-х ударов. При этом Магомедов Р.Г. наносил удары потерпевшему Луковскому А.Д. в присутствии **Сейидова Р.М.**

Таким образом, Магомедов Р.Г. нанес потерпевшему следующие телесные повреждения в виде: ссадины лица, относящие к категории легких телесных повреждений и перелома 10 ребра слева, относящихся к категории средней степени тяжести по признаку длительного расстройства здоровья, тем самым

нанеся пострадавшему. Луковскому О.Д. **серьезного телесного повреждения**, чем нанес последнему **физические страдания**, совершая тем самым его пытки, то есть совершил действия, выразившиеся в жестоком обращении с гражданским населением), то есть нарушили требования ч. 1 ст. 27, ст. ст. 31, 32, ч. 1 ст. 33 Четвертой Женевской конвенции и подпункта а. 2 пункта "а" ч. 2 ст. 75 ДП 1, что согласно п. «ii» ч. 2 (а) ст. 8 Римского устава Международного уголовного суда является военным преступлением.

Правовая квалификация уголовных правонарушений, в совершении которых подозревается лицо, с указанием статьи (части статьи) закона Украины об уголовной ответственности:

Сейидов Рамис Мустафаевич, обоснованно подозревается в жестоком обращении с гражданским населением и другом нарушении законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, совершенные по предварительному сговору группой лиц, то есть в совершении уголовных правонарушений, предусмотренных ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 УК Украины.

**Следователь в уголовном производстве -
старший следователь отдела расследования
преступлений, совершенных в условиях вооруженного конфликта
СУ ГУНП в Николаевской области
старший лейтенант полиции**

Ольга ЗАГОРУЙКО

«СОГЛАСОВАНО»

**Старший группы прокуроров в уголовном
производстве № 1202515000000480 –
заместитель начальника отдела противодействия преступлениям,
совершенным в условиях вооруженного конфликта,
Николаевской областной прокуратуры**

Екатерина ЧОРНЫШ

О подозрении мне сообщено, сообщение о подозрении мне вручено .

Подозреваемый _____

(подпись, инициалы, фамилия)

" ____ " год. " ____ " мин. « ____ » _____ 202__ года

Кроме того, подозреваемому разъяснены его процессуальные права и обязанности, предусмотренные ст.42 УПК Украины, а именно что он имеет право:

- 1) знать, в совершении какого уголовного правонарушения его подозревают;
- 2) быть четко и своевременно уведомленным о своих правах, а также получить их разъяснение в случае необходимости;
- 3) по первому требованию иметь защитника и свидание с ним до первого и перед каждым последующим допросом с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, на присутствие защитника во время допроса и других процессуальных действий, на отказ от услуг защитника в любой момент уголовного производства, на получение услуг защитника за счет государства в случае отсутствия;
- 4) не говорить ничего по поводу подозрения против него или в любой момент отказаться отвечать на вопросы;
- 5) давать объяснения, показания по поводу подозрения или в любой момент отказаться их давать;
- 6) требовать проверки обоснованности задержания;
- 7) в случае задержания – на немедленное уведомление членов семьи, близких родственников или других лиц о задержании и месте своего пребывания;
- 8) собирать и представлять следователю, прокурору, следователю судьи доказательства;
- 9) участвовать в проведении процессуальных действий;
- 10) во время проведения процессуальных действий задавать вопросы, подавать свои замечания и возражения относительно порядка проведения действий, которые заносятся в протокол;
- 11) применять с соблюдением требований УПК Украины технические средства при проведении процессуальных действий, в которых он участвует. Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить применение технических средств при проведении отдельного процессуального действия или на определенной стадии уголовного производства с целью неразглашения сведений, содержащих охраняемую законом тайну, касающиеся интимной жизни лица, о чем выносится мотивированное постановление (определение);
- 12) заявлять ходатайство о проведении процессуальных действий, об обеспечении безопасности для себя, членов своей семьи, близких родственников, имущества, жилья и т.п.;
- 13) заявлять отводы;
- 14) ознакомиться с материалами досудебного расследования и требовать открытия материалов;
- 15) получать копии процессуальных документов и письменные уведомления;
- 16) обжаловать решения, действия и бездействие следователя, прокурора, следователя судьи;
- 17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебное расследование, прокуратуры или суда, в порядке, определенном законом, а также восстановление репутации, если подозрение, обвинения не подтвердились;
- 18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном или другом языке, которым он владеет, и при необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства.

Подозреваемый, который является иностранцем и содержится под стражей, имеет право на встречи с представителем дипломатического или консульского учреждения своего государства, которое ему обязано обеспечить администрация места заключения.

Подозреваемый обязан:

- 1) прибывать по вызову в суд, а в случае невозможности прибыть по вызову в назначенный срок – заранее сообщить об этом;
- 2) исполнять обязанности, возложенные на него решением о применении мер обеспечения уголовного производства;
- 3) подчиняться законным требованиям и распоряжениям следователя, прокурора, следователя судьи, суда.

Права и обязанности подозреваемого мне доложены, их содержание разъяснено и понятно. Памятку о процессуальных правах и обязанностях подозреваемого получил в «__» час. " __ " минут " __ " _____ 202__ года.

Подозреваемый _____
(подпись, инициалы, фамилия)

Права подозреваемого разъяснил, памятку вручил:

_____
_____
_____
_____